

Súd: Najvyšší súd SR  
Spisová značka: 4Tdo/22/2020  
Identifikačné číslo spisu: 5618010014  
Dátum vydania rozhodnutia: 04.05.2021  
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Šišková  
Funkcia: sudca  
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:5618010014.1

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Aleny Šiškovej a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Martiny Zeleňakovej na neverejnom zasadnutí konanom 4. mája 2021 v Bratislave v trestnej veci obvinenej D. I., pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, spáchaného spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona, o dovolaní obvinenej, proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 21. mája 2019, sp. zn. 1To/33/2019 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš z 21. januára 2019, sp. zn. 2T/3/2018, takto

### rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvinenej D. I. o d m i e t a.

### Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš z 21. januára 2019, sp. zn. 2T/3/2018, bola obvinená D. I. nar. XX. O. XXXX v M., trvale bytom M., D. G. XXXX/X (ďalej aj len „obvinená“), uznaná za vinnú z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona na skutkovom základe, že

po predchádzajúcej dohode s obžalovanou sa dňa 11. novembra 2016 v čase asi o 10.00 hod. doposiaľ nezistený páchatel' mužského pohlavia telefonicky skontaktoval s G. Z., pričom predstieral, že je jej vnuk G. a oznámil jej, že sa momentálne nachádza v banke a požiadal ju o požičanie peňažnej sumy, ktorú jej v ten deň do 15.00 hod. vráti, čo však nemal v úmysle a oznámil jej, že po peniaze pošle svoju sekretárku a následne poškodená G. Z. vyšla pred vchod do bytového domu na U. N.. A. E. č. XXXX/XX v M. G., kde po asi 5 minútach, k nej pristúpila obvinená D. I., ktorá jej povedala, že prišla po peniaze pre G., ktorý čaká v banke, následne jej dala do ruky telefón, z ktorého sa ozval mužský hlas, predstavil sa ako vnuk G., pričom ju požiadal, aby peniaze odovzdala jeho sekretárke a G. Z. v domnení, že ide o sekretárku jej vnuka G., D. I. odovzdala peňažnú sumu vo výške 1 500 eur, čím G. Z. spôsobila škodu v tejto výške.

Za to prvostupňový súd obvinenej podľa § 221 ods. 1, § 38 ods. 4, § 37 písm. m) Trestného zákona, uložil trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, obvinenú pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku, uložil obvinenej povinnosť, aby poškodenej G. Z., nar. XX. G. XXXX v T., bytom M. G., U. N.. A. E. XXXX/XX, nahradila škodu vo výške 1 500 eur.

Krajský súd v Žiline (ďalej aj len „odvolací súd“), na podklade odvolania obvinenej rozhodol uznesením z 21. mája 2019, sp. zn. 1To/33/2019 tak, že odvolanie obvinenej podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom prvostupňového súdu podala obvinená D. I. (listom z 23. septembra 2019) v zákonnej lehote prostredníctvom svojej obhajkyne JUDr. Ľudmily Raffáčovej dovolanie. Dňa 5. decembra 2019 došlo zo strany obvinenej k odvolaniu plnomocenstva na zastupovanie (č. l. 236). Dňa 31. decembra 2019 (č. l. 253) obvinená splnomocnila na zastupovanie v dovolacom konaní JUDr. Ladislava Pavloviča. V písomne podanom dovolaní obvinená namietala porušenie ustanovení § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) Trestného poriadku. Dôvodila, že od vznesenia obvinenia popierala akúkoľvek vinu na spáchanom skutku. Už v prípravnom konaní proti uzneseniu o vznesení obvinenia podala sťažnosť. V čase spáchania skutku dňa 11. novembra 2016 sa ani nenachádzala v M. G.. Požiadala vyšetrovateľa policajného zboru, aby jej ukázal kamerové záznamy, ktoré by potvrdili, že sa v inkriminovanom čase v M. G. nenachádzala. V mesiaci november 2016 sa starala o svoje dve maloleté deti v M., kde trvalo žije. Uviedla, že naposledy bola v M. G. v roku 2017 a to na hlavnom pojednávaní. Taktiež uviedla, že svedkyňu poškodenú nepozná a od žiadnej osoby neprevzala finančné prostriedky vo výške 1 500 eur. Obvinená ďalej uviedla, že počas prvej rekognície dňa 18. januára 2017 svedkyňa poškodená ju neopoznala. Jednoznačne neoznačila žiadnu osobu na predložených fotografiách, ktorej odovzdala finančnú hotovosť vo výške 1500 eur. Na predložených fotografiách sa nenachádzala fotografia obvinenej. Až následne pri rekognícii vykonanej dňa 13. apríla 2017 označila fotografiu obvinenej ako osoby, ktorej odovzdala finančnú hotovosť vo výške 1500 eur.

Obvinená D. I. v dovolaní namietala, že v rámci jej procesnej obrany súd odmietol vykonať navrhované dôkazy, a to výsluchmi svedkov, ktorých navrhovala, ktorí by potvrdili, že v uvedený deň sa v M. G. nenachádzala. Právo na obhajobu v sebe nepochybne zahŕňa i právo na riadne a presvedčivé odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Pričom súd je povinný v odôvodnení svojho rozhodnutia uviesť, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov s tým, že tieto hodnotí z hľadiska ich zákonnosti, závažnosti, pravdivosti a vierohodnosti. Rovnako musí zdôvodniť, ako sa vyrovnal s obhajobou, resp. prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov. Postup dokazovania je potrebné vždy vyčerpávajúcym spôsobom popísať a logicky i vecne presvedčivým spôsobom zdôvodniť. Obvinená uviedla, že od samého začiatku odmietala akúkoľvek účasť na spáchanom skutku. Počas celého trvania trestného konania uvádzala, že sa v inkriminovaný čas nenachádzala v M. G.. Až následne sa jej podarilo získať od tretej osoby potvrdenie, ktoré preukazuje, že v uvedený deň bola vyťažovaná políciou v inej trestnej veci. Tým, že súd prvého stupňa nevykonával dôkaz v jej prospech, odoprel jej právo na obhajobu.

Vzhľadom na uvedené obvinená navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky, rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš z 21. januára 2019, sp. zn. 2T/3/2018 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline z 21. mája 2019, sp. zn. 1To/33/2019 v zmysle § 386 Trestného poriadku zrušil v celom rozsahu a vec vrátil Okresnému súdu Liptovský Mikuláš, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Listom z 10. decembra 2019 sa k dovolaniu obvinenej vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš (ďalej aj len „prokurátor“).

K naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku prokurátor uviedol, že porušenie práva na obhajobu nastáva vtedy, keď obvinená nemala obhajcu, aj keď ho podľa zákona mala mať, resp. počas výsluchu kľúčového svedka obhajca nemal možnosť sa tohto výsluchu zúčastniť. V danom prípade však taká situácia nenastala. Obhajca obvinenej počas celého súdneho konania sa mal

možnosť jednotlivých procesných úkonov zúčastniť, toto svoje právo obhajca aj využil. Okolnosť, že podľa názoru obvinenej súd nesprávne vyhodnotil dôkazy svedčiace proti nej, nemôže byť dôvodom pre záver, že súdom neboli dodržané podmienky na spravodlivý proces. K tomu prokurátor poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 7/2011, podľa ktorého právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu, pričom za porušenie práva na obhajobu nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinností podľa § 2 ods. 10, resp. uplatnení oprávnení podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku prokurátor uviedol, že obvinená tento dôvod bližšie neodôvodnila žiadnou konkrétnou okolnosťou, z ktorej by vyplynul záver, že súd niektorý z dôkazov zabezpečil nezákonným spôsobom. Naopak, prokurátor je toho názoru, že súd vykonal dokazovanie v rozsahu vyplývajúcom z § 2 ods. 10 Trestného zákona. Precízne sa zaoberal s každým dôkazom, ktoré vyhodnotil jednotlivo a vo vzájomných súvislostiach. Rozsudok prvostupňového súdu je dostatočne odôvodnený, pričom súd sa zaoberal hodnotením aj okolností svedčiacich v prospech obvinenej. Odsúdenie obvinenej je podľa názoru prokurátora založené na dôkazoch, ktoré boli vykonané zákonným spôsobom v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie za dodržania podmienok na spravodlivý proces, ktorého imanentnou súčasťou je aj zachovanie práva obvineného na obhajobu. Okolnosť, že súd nevyhodnotil vykonané dôkazy podľa predstáv obvinenej, nemôže byť dôvodom na podanie dovolania a revíziu právoplatného odsudzujúceho rozsudku.

Obidva súdy sa v odôvodnení dovolaní napadnutého rozsudku, resp. uznesenia dostatočne argumentačne vyrovnali s dôvodmi, pre ktoré zamietli návrh obvinenej na vykonanie ňou navrhovaných dôkazov. Prokurátor zdôraznil, že vykonaná rekognícia bez akýchkoľvek pochybností usvedčila odsúdenú, že bola to práve ona, ktorá prevzala peniaze od poškodenej.

Na základe vyššie uvedeného prokurátor navrhol, aby dovolací súd dovolanie podané obvinenou D. I. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj len „najvyšší súd“) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 Trestného poriadku), bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku) osobou oprávnenou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku] v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku) dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a že obvinená pred podaním dovolania využila svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd zároveň zistil, že dovolanie obvinenej D. I. nie je dôvodné, pretože je zřejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania.

Najvyšší súd na úvod pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok a nie je určené na nápravu akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších, mimoriadnych, procesných a hmotnoprávných väd. Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená, preto predstavuje výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorá je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, sú z tohto dôvodu striktne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštanca. Dovolací súd preto nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy. Z ustanovenia § 385 ods. 1 Trestného poriadku *expressis verbis* vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené. Viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Podstatné sú teda vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod

konkrétne ustanovenia § 371 Trestného poriadku (bližšie viď R 120/2012).

Obvinená vo svojom dovolaní namietala naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, t. j., že bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu, taktiež namietala porušenie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, t. j., že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Právo na obhajobu je popri prezumpcii nevinu jedným z najdôležitejších základných práv osôb, proti ktorým sa vedie trestné konanie. Hlavným účelom tohto práva garantovaného čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky je dosiahnutie spravodlivého súdneho rozhodnutia. Ide o právo, ktoré je nielen v záujme trestne stíhanej osoby a na jej prospech, ale je tiež v záujme demokratického právneho štátu, založeného na úcte k právam a slobodám človeka a občana.

Konštantná judikatúra dovolacieho súdu právo na obhajobu v zmysle citovaného dovolacieho dôvodu chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného charakteristické pre to-ktoré štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní však samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom, je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod.

Zásadným spôsobom by bolo právo na obhajobu porušené napríklad tým, že by obvinená nemala obhajcu, aj keď ho podľa zákona mala mať, táto skutočnosť je dôvodom dovolania bez ohľadu na to, z akého dôvodu mal obvinený obhajcu mať (§ 37, § 38). V posudzovanej veci o takýto prípad nejde.

V zmysle rozhodnutia R 7/2011, za porušenie práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinností podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu urobený v zmysle § 2 ods. 12 o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

V nadväznosti na uvedené sa javí ako účelné podotknúť, že značná časť obsahu dovolania obvinenej sa spôsobom argumentácie približovala skôr konaniu na súde prvého stupňa, či odvolacieho súdu. Nakoľko obvinená vo svojom dovolaní poukazovala na skutkové okolnosti prípadu ako napríklad opakované popieranie svojej viny, či poukazovanie na to, že v inkriminovanom čase sa v M. G. nenachádzala alebo namietanie skutočností, že poškodenú obvinená nepozná. Tak ako bolo uvedené vyššie, účelom dovolania nie je posudzovanie správnosti a úplnosti zisteného skutku, nakoľko toto je doménou nižšie konajúcich súdov.

Ako porušenie práva na obhajobu nemožno považovať skutočnosť, keď si vo veci konajúce súdy alebo orgány činné v trestnom konaní (ďalej len „OČTK“) neosvoja spôsob hodnotenia dôkazov podľa predstavy obvinenej, nakoľko OČTK, ako aj súdy hodnotia dôkazy v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov.

Pokiaľ obvinená namietala, že súdy nevykonali ňou navrhnuté dôkazy (výsluchy svedkov C. I., C. I., G. I., U. I. a U. E.), je potrebné uviesť, že okolnosti, ktoré mali byť zistené z výsluchov svedkov, ktoré

okresný súd postupom podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku odmietol vykonať ako dôkaz, bolo možné zistiť už zo skôr vykonaných dôkazov. Išlo o dôkazy, ktoré mali potvrdiť pobyt obvinenej na inom mieste v čase spáchania skutku. Z rekognície a výsluchu poškodenej mal okresný súd za preukázané, že obvinená v čase spáchania skutku sa nachádzala v M. G..

Pokiaľ obvinená vzhladla porušenie svojho práva na obhajobu v tom, že súdy neodôvodnili riadne a presvedčivo svoje rozhodnutia, dovolací súd takéto porušenie nezistil nakoľko z odôvodnenia rozhodnutí je zrejmé, o aké dôkazy opreli súdy svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa spravovali pri hodnotení vykonaných dôkazov. V odôvodneniach svojich rozhodnutí súdy žiadnym spôsobom neopomenuli skutočnosti potrebné na zákonné a presvedčivé rozhodnutie.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší práva obvinenej, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nebol naplnený.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom, musí byť z obsahu spisu zrejmá a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku.

Spomínaný dovolací dôvod sa vzťahuje k najdôležitejšej fáze trestného konania - k dokazovaniu. Dokazovanie prebieha v štyroch etapách. Prvou je vyhľadávanie dôkazov, druhou ich zabezpečenie, treťou ich vykonávanie a poslednou etapou dokazovania je hodnotenie dôkazov. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku sa týka predovšetkým tretej etapy dokazovania, t. j. vykonávania dôkazov súdom, ale zahŕňa aj predchádzajúce dve štádiá dokazovania (vyhľadávanie a zabezpečovanie), pretože dôkazy zadovážené v rozpore so zákonom, eventuálne získané nezákonným donútením alebo hrozbou s výnimkou prípadu, keď sa použije ako dôkaz proti osobe, ktorá také donútenie alebo hrozbu donútenia použila (§ 119 ods. 4 Trestného poriadku), nie sú v trestnom konaní použiteľné a hodnotiteľné. V rámci uvedeného dovolacieho dôvodu sa preto skúma predovšetkým postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu pri získavaní a vykonávaní dôkazov, ktoré slúžili ako podklad pre rozhodnutie vo veci.

Rovnako ako prokurátor aj najvyšší súd ma za to, že hoci obvinená D. I. formálne označila dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, samotný obsah dovolania neobsahoval žiadne také skutočnosti, ktoré by bolo možné podradiť pod spomínaný dovolací dôvod. Možno len dedukovať, že obvinená mala na mysli nezákonnosť vykonanej rekognície, ktorú namietala aj v odvolacom konaní.

Podľa § 126 ods. 1 Trestného poriadku ak sa má výsluchom zistiť totožnosť nejakej osoby alebo veci, vyzve sa obvinený, aby ju opísal. Až potom sa mu má osoba alebo vec ukázať, a to medzi viacerými osobami podobného zovňajšku alebo vecami toho istého druhu.

Podľa § 126 ods. 2 Trestného poriadku rekogníciu možno vykonať aj podľa fotografií, prípadne s použitím technických prostriedkov.

Postup pri rekognícii podrobne popísal odvolací súd vo svojom rozhodnutí na str. 5 a 6, s ktorým

odôvodnením sa najvyšší súd v plnom rozsahu stotožňuje a v podrobnostiach na toto odôvodnenie poukazuje.

K porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere (solery or to a decisive extent) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa ale v predmetnej veci nestalo (pozri Mariana Marinescu proti Rumunsku, rozsudok č. 36110/03 z 2. februára 2010, Emen proti Turecku, rozsudok č. 25585/02 z 26. januára 2010, Van Mechelen a ďalší proti Holandsku, Visser proti Holandsku, rozsudok č. 26668/95 zo 14. februára 2002, Al-Khawaja a Tahery proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok č. 26766/2005 a č. 22228/06 z 15. decembra 2011 a ďalšie).

Najvyšší súd znovu pripomína, že v rámci dovolaní iniciovaného prieskumu odôvodneného dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže najvyšší súd preskúmať len to (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku), či jediný usvedčujúci dôkaz alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Ak dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania najvyšší súd nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov, pretože by tak neprípustným spôsobom zasahoval do výlučnej kompetencie týchto súdov bez právneho podkladu a napokon i v rozpore so samotnou podstatou dovolacieho konania.

V posudzovanej veci súdy vychádzali pri uznaní viny predovšetkým z výpovede svedkyne poškodenej G. Z., svedkyne U. F. a vykonanej rekognície, ako aj z vykonaných listinných a vecných dôkazov.

Najvyšší súd konštatuje, že všetky dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom a v tomto smere konajúcim súdom nie je čo vytknúť.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku preto naplnený nebol.

Na podklade vyššie uvedeného je nesporné, že nie sú naplnené dôvody dovolania v zmysle § 371 Trestného poriadku, a preto najvyšší súd podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvinenej D. I. na neverejnom zasadnutí ako nedôvodné odmietol.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom v pomere hlasov 3:0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.